

opusdei.org

Meditacije: subota trećeg tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom korizme.

27.02.2025.

- Ponizan stav u molitvi
 - Farizejeva zatvorenost srca
 - „Prednost“ carinika
-

PRIJE nego što nam je ispričao prispodobu o farizeju i cariniku, sveti Luka objašnjava da ju je Isus ispričao „nekima koji se pouzdavahu u sebe da su pravednici, a druge potcjenjivahu“ (*Lk 18,9*). Na taj način Gospodin nam želi pokazati ispravan stav u molitvi. Moramo razgovarati s Bogom iz vlastite istine, iz poniznosti koja proizlazi iz spoznaje da smo grešnici i da trebamo Božje milosrđe. „Poniznost je temelj molitve,“[1] naglašava Katekizam Katoličke Crkve.

Sveti Josemaría sebe je definirao kao „grešnika koji ljubi Isusa Krista.“[2] Ova se svijest često vidi u životima svetaca; oni dopuštaju da Božje svjetlo prožme svaki kutak njihova života, pomažući im da prepoznaju vlastite slabosti. Ovaj stav prepoznajemo i u svećenikovim riječima na misi, kada se obraća Bogu u ime cijele Crkve: „I nama, svojim grešnim slugama, koji se

uzdamo u tvoje veliko milosrđe,
podari neko mjesto u društvu svojih
svetih apostola i mučenika.“[3]

Priznavanje vlastite slabosti
istovremeno nam pomaže osjetiti
Božju snagu koja nas podupire.
Njegovo milosrđe veće je od naših
slabosti. Zato se kršćanin bez
obeshrabrenja suočava sa životom;
svijest da smo grešnici ne sprječava
nas da budemo svjesni još odlučnije
stvarnosti: mi smo ljubljena Božja
djeca. „Utječi se svojemu
božanskome posinjenju: Bog je tvoj
najljubazniji Otac. U tome leži tvoja
sigurnost, luka u kojoj možeš baciti
sidro bez obzira na to što se događa
na površini mora života. I pronaći
ćeš radost, snagu, optimizam:
pobjedu!“[4] Ovo je stav s kojim Bog
želi da mu pristupimo – ne kao
samodostatni „pravednici“, već kao
djeca kojima je njihov Otac
neizmjeran potreban.

PRVI je lik u prisposodbi farizej koji odlazi u hram na molitvu. Naizgled, njegova molitva započinje vrlo dobro – zahvaljuje Bogu. No odmah vidimo da nešto nije u redu. Njegova zahvalnost ne proizlazi iz priznavanja Božjeg djelovanja u njemu, već je svedena na nabrojanje vlastitih vrlina i zasluga: „Postim dvaput u tjednu, dajem desetinu od svega što steknem.“ A zatim nam otkriva pravi razlog svojih djela: „Nisam kao ostali ljudi: grabežljivci, nepravednici, preljubnici ili – kao ovaj carinik.“ (*Lk 18,11-12*).

Farizej upada u zamku koju je sveti Luka spomenuo prije nego što je ispričao prisposobu: prezire druge i uvjeren je u vlastitu pravednost. Uspoređujući se s carinikom, vidi sebe kao daleko boljega. Možda je, prema ljudskim mjerilima, i bio u pravu – carinici su se smatrali

javnim grešnicima jer su surađivali s Rimljanima. No zaboravlja da samo Bog vidi dubinu ljudskog srca. Nikakva usporedba s drugima ne može zamijeniti ono što Bog vidi svojim svemogućim pogledom.

Ovo je bila najveća prepreka koja je spriječila mnoge da prepoznaju Mesiju: njihova sigurnost u vlastitu pravednost i ljudsku perspektivu ograničenu samo na izvanjsko. „To zatvaranje ima neposrednog utjecaja na naše odnose prema bližnjima. Farizej, koji sam za sebe drži da je svjetlo i koji ne dopušta da mu Bog otvori oči, susret će bližnjega pun oholosti i nepravde.“[5] Zato će Gospodin reći da nije otišao kući opravdan. Budući da je već imao sve što je smatrao potrebnim, nije mogao prihvatiti spasenje koje mu je Bog ponudio.

DRUGI lik u prispodobu je carinik koji se ne usuđuje ni podići oči prema nebu dok moli. Udara se u prsa i ponavlja: „Bože, milostiv budi meni grešniku!“ (*Lk 18,13*). Isus dodaje: „Kažem vam, ovaj siđe opravdan kući svojoj, a ne onaj“ (*Lk 18,14*).

Carinik započinje svoju molitvu svjestan da je grešnik. Štoviše, svi u gradu znaju za njegove grijeh, jer je surađivao s okupatorima. Naizgled, ovo bi mogao biti velik nedostatak, no u stvarnosti mu upravo ta situacija daje „prednost“ pred farizejem: njegova potreba za Bogom očita je svima. Za razliku od farizeja, on ne traži sigurnost u vlastitim zaslugama niti u priznanju drugih, već isključivo u Božjem milosrđu. „On djeluje iz poniznosti, siguran samo u jedno – da je grešnik kojemu je potrebno milosrđe. Ako farizej ništa ne traži jer već sve ima, carinik može samo moliti za Božje milosrđe. I to je prekrasno: moliti za Božje

milosrđe! Predstavivši se Bogu s ‘praznim rukama’, sa srcem koje ne skriva ništa i priznavši svoju grešnost, carinik nam pokazuje stav potreban za primanje Gospodinova oprostjenja.“[6]

Carinikov stav potpuno je suprotan farizejevom. Ne smatra se pravednim, ne prezire druge, čak ni onda kad zna da ga svi gledaju s prijezirom. Isus kaže da „ovaj siđe opravdan kući svojoj“. Njegova nas molitva podsjeća na molitvu naše Gospe, koju je Bog pogledao s posebnom milošću zbog njezine poniznosti (usp. *Lk* 1,48). Marija će nas naučiti vjerno slijediti ovaj put, kako bi Bog i u našim životima mogao učiniti velika djela o kojima je Ona pjevala u svojoj hvali.

[1] *KKC*, br. 2559.

[2] Alvaro del Portillo, 40 godina sa svecem, br. 113.

[3] Rimski misal, Prva euharistijska molitva.

[4] Sveti Josemaría, *Križni put*, sedma postaja, br. 2.

[5] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 71.

[6] Papa Franjo, Audijencija, 1. lipnja 2016.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-subota-treceg-
tjedna-korizme/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-subota-treceg-tjedna-korizme/) (1.01.2026.)